

Soočenje

Ko sem obiskoval zadnji letnik fakultete, sem moral izbirati med dodatnimi predmeti. Prelezel sem urnik in iskal, kaj bi se ujemalo z mojimi prostimi urami. Ko sem zagledal učenje solo petja, nekakšne ure petja, sem pomislil: »Zakaj ne bi stopil iz svojega območja udobja in poskusil?«

Pazil sem, da sem se prijavil za solo in ne za zborovsko petje, saj nisem hotel, da bi me imeli za norca, ko bi pel pred drugimi študenti.

Vse je potekalo v najlepšem redu, dokler mi ni ob koncu semestra profesor petja sporočil pretresljive novice: »Mimogrede, Sean, si se že odločil, s katero pesmijo boš nastopil?«

»Kaj hočete reči?« sem zgroženo vprašal.

»No, da bi dobil oceno, moraš vsaj enkrat zapeti pred drugimi študenti solo petja.«

»Ne vem, če bo šlo,« sem dejal.

»Oh, saj ni nič takega. Zagotovo bo šlo.«

No, zame pa ni bilo tako zagotovo. Ob misli, da bom pel pred skupino, me je obhajala slabost. »Kako naj se izvlečem iz tega?« sem tuhtal. Vendar si nisem mogel dovoliti, da bi se izmuznil, kajti v minulemu letu sem različnim skupinam predaval o strahu, ki naj ne bi odločal namesto njih ... In zdaj sem se moral sam spoprijeti z njim.

»Pogum, Sean,« sem si ponavljal v mislih. »Vsaj poskusiti moraš.«

Dan, ki sem se ga tako bal, je nazadnje napočil. Ko sem stopil v »sobo poslednje sodbe«, kjer naj bi se zgodil moj debut, sem se ves čas prepričeval: »Pomiri se, Sean. Ne more biti tako grozno.«

Pa je postajalo čedalje bolj grozno. Moj strah je naraščal s spoznanjem, da so med navzočimi predvsem študentje glasbe ali igre. Hočem reči, tisti ljudje so res znali peti. Od malih nog so prepevali v muzikalih in zborih. Moj strah se je še poglobil, ko je prvi študent, ki so ga poklicali, zapel pesem iz muzikala Nesrečniki, in to bolje kot v izvirni broadwajski izvedbi. Bil je izjemen. Pa vendar so si ga navzoči drznili kritizirati. »Tvoja tonaliteta se mi je zdela malce molovska,« se je nekdo oglasil. »O, ne! Kaj bodo mislili o meni?«

»Sean, gremo.«

Bil sem na vrsti. Ko sem stal pred razredom, tri milijone svetlobnih let daleč od svojega območja udobja, sem si vseskozi prigovarjal: »Pogum! Ne morem verjeti, da to počnem. Pogum! Ne morem verjeti, da to počnem!«

»Zapel bom *Na ulici, kjer živiš* - iz muzikala *My Fair Lady*,« sem izdaval z drhtečim glasom.

Spremljevalec na klavirju je zaigral prve akorde in vse oči so se uprle vame. Nisem si mogel kaj, da ne bi pomislil: »Kako? Kako, za božjo voljo, sem si skuhal to kašo?« Po nasmehih na obrazih, ki so zrli vame, je kazalo, da me jemljejo povsem resno.

»Večkrat sem stopal po tej ulici,« sem izdaval. Še preden sem pripel do druge vrstice, so se izrazi navdušenja na študentskih obrazih trepeče zakrknili. Bil sem tako živčen, da je bilo moje telo togo kot kavbojke, pravkar izvlečene iz sušilca. Iztiskal sem iz sebe besedo za besedo.

Proti koncu pesmi je zelo visok ton. Vedno sem ga stežka dosegel, tudi med vajami, in zdaj sem ga zgroženo pričakoval. Toda tik pre-

den sem ga zapel, sem pomislil: »Pa kaj, gremo v napad!«

Ne spominjam se, ali sem dosegel tisti ton ali ne. Spominjam se le, da so bili nekateri študentje v taki zadregi, da niso prenesli pogleda name, pa naj so se še tako trudili. Zapel sem do konca in hitro sedel. Tišina.

Nihče ni vedel, kaj naj reče.

»Čudovito je bilo, Sean.«

»Hvala lepa,« sem skomignil z rameni, kakor da bi jim verjel. Toda veš kaj? Čeprav me je doživetje malone pokončalo, sem bil neznanosko ponosen nase, ko sem odšel iz učilnice in sem stopal po praznem parkirišču proti avtomobilu. Navdajal me je mogočen občutek, da sem nekaj dosegel, in sploh mi ni bilo mar, kaj si drugi mislijo o mojem visokem tonu. Preživel sem in bil sem ponosen nase.

Kot je rekel Edmund Hillary, prvi človek, ki se je povzpel na Mount Everest: »Ne premagamo gore, marveč sebe.« Zato naslednjič, ko želiš:

- skleniti novo prijateljstvo,
- zavriniti pritisk vrstnikov,
- prekiniti staro navado,
- razviti novo spretnost,
- poskusiti, da bi te sprejeli v moštvo,
- delati avdicijo za igro,
- prositi za zmenek,
- zamenjati službo,
- sodelovati pri nečem,
- biti ti

ali ko si preprosto zaželiš peti v javnosti ... Naredi to! ... pa čeprav vsi tvoji strahovi in dvomi kričijo:

»Zanič si!« »Nič ne bo s tabo!«

»Ne poskušaj!«

Nikoli ne dovoli svojim strahovom, da bi odločali namesto tebe. Sam se odločaj!

SEAN COVEY, SEDEM NAVAD ZELO UŠPEŠNIH NAJSTNIKOV